

keegi. Haudamaga Kõja minnes leidnud
meie aga fukeitud kake-õõ-kiana ajemel
poja õõ kile jusanalt.

Kõle soanole joldatid jukatatud anu sa-
kaur, kaitud aga pillest tema kõbenõga

"Mis on aunde tüli kõbenõga tüngi?"
mõelnud mees. Lään on kää lofi Kõna
ake, jõe koon ju omale muidugi toreda-
ma jinali akamata mõõpidega teha ta-
ta. Ja kaomumest läinud wacastust
kewama.

Lugu läinud hiolis mees leidnud ju-
ra kasti-täie raha. Õõ olud kottipi-
me, omale mäinud onus mme kawaanist
kawas mõnda üepkat lähte, päest poli-
tal aga ainuügi pilone paistmas. Täigi
leidnud ta teie Kõja.

Tüpl kummi kal wast mēagimad mees, et
ta pime olud. Kõbenõid, mis ta onsa
jinali mõõpidega pidanud, kikenõid tume

piloni. — J. Mäkel.
Lõunel

III.

Mitjakustikaja.

Wacast olud onis saksa jõe jaha
farmajad, kellel jõe mõõp saamat
olud. Selle abil mõnend nad tuntu pöö-
da, kergeid tumeis teha ja ipgi jusanud
äles isatada.

Kael Wiigandi Kikellõna onhel ol-
nud ka farmas saamat ja komaan-
and jõe saamata abil saksa igel
juhtumisel kää mõnu mingi abi.

Kord, pelawet keinojal pääenud ü-
he juur mõõp mēsse tuli lehti. Et ju-
mēl ajal samonil puurkain on, jõe
olud kellede figuras häntew kōle.

Kasidud juba, et tume onis ääpõld,
kai komaaga ühel onhel meelde taloud